Kotomaan katsaus

Koonnut Harri Römpötti

OLMI 2
Ginipik press
PL 3
15200 LAHTI

Olmi jatkaa loppoisaa elvinjubinaansa. Sisällöstä vastaa tuttu kaarti Nuutinen, Melasniemi, Ville Piirinen, jotka kaikki varmasti tuntevat. Kaikkien sarjat vastaavat suunnilleen odotuksia. Pirisen Rabbit on niin samanlainen kuin aiemmin lukemani rabbit-sarja (sarjat?). Nuutisen piirtämä ja J.Karjalaisen kirjoittama päivän pelastaja ei kohoa ylitse tavallisen tason, vaan jää jopa pituudessaan sen alle.

Lehden miellyttävimmiksi nousevat Kaltsun Sepe Susi-Blues ja Juha Koivuniemen Jyrsijät. Sepe Suden rehellinen huumori ja lempeys saavat muumimaisia piirteitä, tarinassa liikutaan omassa leppoisassa maailmassa, joka muistuttaa ankkalinnaa mutta ei ole. Hyvää fiilistä lisännee piirrostyylin arkisuus - se ei yritä turhaan.

Koivuniemen Jyrsijät on animaation tyylisesti piirretty koruttoman mustalla huumorilla höystetty kertomus nuoresta jyrsijästä joka saa kokea kovia laumalta koviksia. Toisen osan lopussa olleen ison kuvan rajaus oli ehkä liiankin harkitsematon, mutta ei siihen maailma kaadu.

Jos sattuu kärsimään jostakin, ihan mistä vain, niin ostappa lehdykkä ja ihastu. Nautinnollinen matka lempeään huomaan. Suositellaan.

NOITARUMPU
PL 56
70101 KUOPIO
15 mk

Mainos lupaa rock-sarjakuvia. Lehdykkä alkaa ilman sisällysluetteloa, edes toimituksen osoitetta ei löydy mistään. Rockiin liittyy alle puolet noin kymmenestä sarjakuvasta. Kokemus ei tahdo aueta millään, vaikka väkisin vääntäisi.

Mannisen ja Varpion mainoksessakin mainittu Yksi sivuinen kyllä naurattaa heavyporukan klisheillä. Lehden ainoaksi anniksi jää Mannisen haastattelu, jota olisi lukenut pitempäänkin. Manninen on piirtäjä, jolla on kasvot. Se on saavutus, jota harva ulkomainen huippusarjakuvaristi on tavoittanut kotimaassaan.

Muuten lehdestä jää suuhun lievä huijauksen maku, koska jotkut sarjat ovat jopa vuodelta 1988. Lehden taustoja olisi voinut tuoda enemmänkin esille ja kertoa mm. miksi se on tehty. Ja sarja nimeltä Vince (vai onko se tekijän nimi?) tuntuu alkavan jostain keskeltä.

TAJUNNAN LAITUMILLA
Mark Ståhle
4 linja 18 A 7
00530 HELSINKI
10 mk

Tajunnan laitumilla on Mark Ståhlen kokonaan itse toimittama "oma" omakustanne. Lehdykkä on täynnä silkkaa tajunnan, liikkeen ja ajatusten juoksutusta. Ståhle piirtää arkisesti, mutta todella silmää miellyttävän vapaasti. Tyylillisesti sitä voisi luonnehtia yhdeksi muuttuvaksi liikkeeksi, joka toimii täysin yhteen sarjojen tempon kanssa. Parhaimmillaan se tavoittaa jotain niin rankkaa ettei sitä niin vain lueta - esimerkiksi herra Crumbin tyyliin. Lehden kansi ei täysin istu sisältöön ja tekstausta tulisi parantaa.

Muuten tämä "oma" omakustanne on niin hyvä, että olisi miltei pakko ostaa. Toivottavasti Ståhle saavuttaa suuremmankin yleisön tietoisuuden.

Oskari Avarre

RENDEZVOUS 2/92
Miika Miettunen
97625 VANTTAUSKOSKI
20 mk

Lehteen tutustuessa tuntuu ettei tämän kaltaista lehteä voida tehdä niinkin pohjoisessa kuin Rovaniemellä, kaukana sarjakuvakoulutuksen temppeleistä Helsingistä tai Tampereelta. Lehti yllättää lukijansa - sen leikkaus sarjakuvaan on enemmän lukijansa näköinen kuin ympärillä kuihtuvassa Sarjainfossa. Lehdykässä on niin nuori ja tuore fiilis, että sille antaa mielellään rauhan muhia ja myöskin virheet anteeksi.

Sisällysluettelon puute otti aivoon, vihaan lehtiä, jotka täytyy kahlata lävitse, sillä haluan itse valita mistä lehteni luvun aloitan riippuen artikkelin kirjoittajasta tai aiheesta. Lehti antoi paljon uutta informaatiota, mutta liiat arvoastelut häiritsivät.

Tekijöille viestiksi hieman hienosäätöä ja liikenteeseen niin saavat muut vastaavat julkaisut väistyä, sen verran tyylikäs lehti on. Kotimaisista tietoa tyrkyttävistä lehdistä tämä on parhaimmasta päästä.

KUVASARJAT 3/92 JA 1/93
Jukka Rutanen
Uittamontie 6 E 24
00940 HELSINKI
20 MK/lehti

Jukka Rutanen on liki kolme vuotta ollut päätoimittajana nykyisen näköisessä lehdessä ilman suurempaa kansan kohua. Lehden taustavoimana toimii Helsingin sarjakuvaseura.

Numero 3/92 sisältää noin neljä pitkää tarinaa, joista kaksi on jatkosarjoja (peräti neliosaisia). Saavutus sekin. Pitkät sarjat ovat Sian vuosi ja Esrich von Wolen. Sisältö on suuremmaksi osaksi hengetöntä supersankarisarjakuvaa, jota ei jaksa väkisinkään lukea.

Lehden pelastusrenkaana toimivat pienet yhden tai kahden sivun sarjat, joita on siroteltu pitempien väliin kevennykseksi. Visantin Talo meren rannalla on hallitusti ja omaperäisesti piirretty tarina, josta kuvastuu kyllästyminen intellektuelliin lääväilyyn. Jorma & Jorma of Finland on juuri sitä miltä se kuulostaakin ja vielä enemmän. Nihtivä piirtää hienosti tavallisesta ruutujaosta poiketen.

Jatkosarjoja on vaikea arvostella, koska niiden ensimmäiset ja viimeiset osat puuttuvat. Mark Ståhlen Animalaatio on lehden paras bonari, siinä tajunta taas laajenee. Hyvä lehti, kannattaa tutustua! Piirtäjille: Luopukaa salanimistä!

1/93 kannet ovat todella komeat ja pyytävät avaamaan lehden. Kannet liittyvät Willebrandtin Sian vuoteen, joka päättyy vasta seuraavassa numerossa. Tyylillisesti Willebrandt suhtautuu Amerikan valtoihin antaumukselle ja hyviä kuvia piirtäen. Juonesta en osaa sanoa, mutta vaikuttaa siltä ettei sen suhteen voi paljon odotuksia asettaa viimeiselle osalle.

Vesa Peltosen Jussin tarina on mukavasti piirretty kertomus Jussista, joka tappaa itsensä palatakseen takaisin zombina menestymään. Juoni on tunnettu ennestään (kuultu luultavimmin Mannisilta?), mutta mukavasti piirtäen toteutettu.

OK:n Maximoitua elämänjanoa täyttää tyylikkäästi koko sivuaukeaman. Tässä numerossa ansaitsee erityistä kiitosta Ville Kolin sarjakuvan maailmaan sijoitettu Hiilisangolla ratsastaja, koska siinä ensimmäisten sivujen taitto on yksi parhaita aikoihin, sääli ettei sama jälki jatku läpi koko jutun, vaan alkaa hieman ontua ja vaikuttaa muutenkin harmaalta. Lisää mustaa olisin kaivannut.

Tässä numerossa päättyy myös Rutasen Esrich van Wolen, joka osoittautuu ehkä yhdeksi parhaista lukemistani suomalaisista jatkosarjoista. Sarjassa juoni muuttuu lakkaamatta ja lopputulos on ennalta arvaamaton. Tämän jälkeen tutustun mielelläni Jukka Rutasen kuvasarjoihin.

ALPHA 4/1992
25 mk

Avattuna Alphassa jo ensimmäisellä sivulla aloitetaan palopuheella, "usko nyt suomalaiseen sarjakuvaan" -nyyhkytyksellä. Jännitys on luotu: siinä sitä on joukko suomalaisia piirtäjäkasvoja. Oi, somaa, heidät halutaan tuoda esille massasta kasvojen kera, radiossakin ne kokeili jotakin samanlaista.

Varaus on kuitenkin luotu ja sen myötä tunne suomalaisen sarjakuvan laskeutumisesta alttarille. Pidätän hengitystäni. Kotimaisista sarjakuvista ei sittenkään lukemisen jälkeen mikään paitsi Jeesus tulee - oletko valmis? avaa silmäni. Kaksi sivua koko lehdestä? Latistava suoritus.

Onhan siellä kuitenkin Pradon eurooppalaista mustaa arkihuumoria alussa ja lopussa, mutta keskellä on ideoitten osalta tyhjää. Naapuri on liian siisti ja mustanaamiomainen.

Kyllästyttävä lukupaketti, jossa on kusetuksen makua 25 markkaa. Toisaalta onhan Alpha ulkoisesti kaunis ja hyvin painettu. Pasosta ei enää jaksa edes sääliä, sille on huomauteltu jo ihan tarpeeksi huonosta matkastaan.

KIRJAPIANO 4
K. Perovirta
Wallinkuja 4 B 47
00530 HELSINKI
10 mk

Lehdestä nousee pinnalle R.Taljan Pirkko-Liisan outo kasvain, kertomus naisesta, jolla eräänä aamuna onkin munat. Juttu on hervottoman hauska, vaikka lopun voi ennalta arvatakin.

Taljan juttu ei silti pärjää V.Kankaan Puistolle, joka on tyylillisesti mainiossa tasapainossa mustaa valkoisella. Kokemus on ikään kuin mistä pitää muttei voi sormellaan koskea. Teukassa tyypillinen Jukolan Jussi funtsii, tajuamatta silti maailmaansa. Ajatusten eteneminen toimii oikean suuntaisesti hahmoon nähden.

Lehdykkä on keskitasoinen, yksinkertaisesti kiva kustanne. Takakannen kuva on mukava. Sarjajako voisi olla lukemisen kannalta parempi. Sivun 33 kopiosta oli jäädä opetus kokonaan pois huonon rajauksen takia.

NAARASSARJAT 1/1993

Naisten ja miesten rajaamisesta erilleen voi olla montaa mieltä, mutta se on tylsää tilittelyä. Tämä oli aivan erinomainen lehti, ehkä näpäytyksen verran aiempia numeroita heikompi muttei enempää.

Sympaattinen, aurinkoinen ja mekkoon pukeutunut naarassarjat sisältää vain yksinkertaisen mukavan fiiliksen, joka johtuu tarinoitten luonteesta. On niin monta hyvää juttua, joista parhaat mahdollisesti ovat ihan hulluja. Ei tähän voi muuta sanoa kuin: Hyvä lehti joka selvästikin paranee lukemalla ja jonka hehkun luokse palaa uudestaankin.

Ei tekisi varmaan pahaa poikienkaan lehdille rennompi naisen käden kosketus. Erityisiksi bonareiksi nousi mainitsemisen arvoiset Ninni Aallon Posu, Lissu Lehtimaja, Hanna Miutalan Liinu joissa varsinkin kaakaonjuonti oli muumimaisen mukavaa!